

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

II. An fides necessaria sit ad salutem neceßitate præcepti.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

siam credendas proposuit, licet nullam illarum in particulari vel cogitet, vel cognoscat.

Fides verò explicita est, quâ assentitur in particulari veritati alicui à Deo reuelata, vt cum quis credit esse Deum vnum in essentia, trinum in personis.

Denique fides formata & viua est illa, quæ cum gratia & charitate coniuncta est, qualis in iustis reperitur.

Fides verò informis & mortua, quæ à gratia & charitate seiuncta est, sine qua cum operationes vitales, seu æternæ vitæ meritorias habere non possit, rectè ab Apostolo Iacobi 2. mortua appellatur.

SECTIO II.

An fides necessaria sit ad salutem necessitate præcepti.

Questio intelligenda est de fide actuali interna (de externa enim agitur postea) respectu adultorum: nam si de paruulis sermo sit, cum sine actuali baptismi susceptione salui esse non possint (vt supponimus ex statu de Sacramentis) & in baptismo simul cum gratia sanctificante, habitus fidei aliarumque virtutum supernaturalium ijs infundantur (vt Concilium Tridentinum expressè declarat sess. 6. cap. 7.) certum est illos, cum fidei actualis incapaces sint, sine fide habituali tamen non posse salutem consequi.

Ad huius autem quæstionis solutionem, notandum est aliquid duplici modo dici posse ad salutem necessarium, vel necessitate medij, vel necessitate præcepti. Illud dicitur necessarium necessitate medij, quod secundum legem ordinariam ita necessarium est, vt sine illo salus obtineri nullatenus possit: illud autem dicitur necessarium necessitate præcepti, quod eâ solum ratione necessarium est, quia præceptum est: vnde quæ priori modo sunt necessaria, licet aliquando in nostra potestate non sint, eandem tamen semper inferunt necessitatem; quæ autem posteriori

teriori, si possibile esse desinant, desinunt etiam esse necessaria.

Hac distinctione supposita, ad quaestionis propositae solutionem, dicendum est primo, impositum esse hominibus à Deo præceptum in genere de actu aliquo fidei supernaturalis eliciendo: hoc constat primo ex his Christi verbis Matth. ult. *Qui crediderit & baptizatus fuerit, saluus erit: qui verò non crediderit, condemnabitur*: neque enim damnaretur quis ob alicuius actus omissionem, nisi præceptum aliquod de illo eliciendo impositum esset: præterea cum omnibus hominibus impositum sit præceptum de Deo ex toto corde diligendo, quod quidem Christus Matth. 22. vocat primum & maximum, ex præcepto illo diligendi rectè inferri potest præceptum credendi; siquidem dilectio supernaturalis Dei, eiusdem cognitionem supernaturalem necessario præsupponit: Vnde Apostolus dicit Hebr. 11. *Accedentem ad Deum credere oportet*, & hac de causa (vt rectè obseruat S. Thomas 2.2. q. 16. a. 1.) præceptum de credendo in Deum, in primo decalogi præcepto contineri censetur, tanquam fundamentum ac principium totius legis diuinæ, & sine quo cætera religionis & charitatis officia, quæ Deum spectant, impleri nullatenus possunt.

Dicendum secundò, præceptum fidei duplex esse, vnum affirmatiuum, vt credamus ea omnia, quæ à Deo reuelata sunt, & vt talia nobis ab Ecclesia proponuntur; alterum negatiuum, vt non dissentiamus vlli veritati à Deo reuelatæ, & ab Ecclesia nobis propositæ. Vtrumque illud præceptum primis Decalogi verbis apertè insinuat, in quibus vna ex parte præcipitur, vt vnum Deum per fidem agnoscamus; & ex altera prohibetur, ne dijs alienis & falsis fides habeatur.